

Zaborav

joi, 27 octombrie 2011

Bili smo naivni

Možda sada bili bi sretni

A ne tužni
Mi to nismo znali,

Sa uvati ono što imamo

Nismo znali šta želimo

Krenuli smo dalje

Nismo znali šta je praštanje

Dopustili nismo

Da to sve padne u zaborav

Život nije bio prav

Pisali smo samo pismo

U kojemu priznajemo

Da više nemožemo,

Ne znamo se boriti

Protiv one tužne,

Gorke sudbine

Mislili smo da tako

Je bilo zapisano

Da sve padne u more duboko,

Da sve bude zaboravljeno.

Sada kao da ne poznajemo se

Srce više nama ne pleše

Kao što je nekada

Kada nije predvladala tuga

Kao što je sada

Duga, duga i sve duga

Kao što su zrake sunca

Sada smo kao majka

Bez svoje djece

Sada prazna duša je

Kao što je ratniku

Kad bez svoga oružja,

Nemože završiti bitku!

Ali gledaju ga kao ubre jedno

Malo poglede bacaju,

Pogledaju, prolaze i ostave u ekanju.

Nije ostalo nijedne uspomene

Stavene su u jedne prtljage malene

Jer to je život gorak

Za jedan tužan prosjak!

Vatav Maria